

Újrakezdéseink - vissza az első tűzhöz

Kezdés

KÖSZÖNTÉS [ÉS BEMUTATKOZÁS] (F/É/Zs)

IMA

Az én gyökereim silány talajban vannak, Uram! Nem úgy kapnak táplálékot, mint régen. Az én gyökereim útja el van zárva, Uram. Kérlek, ültess át engem a kegyelemmel teljes élet régi-új földjébe. Sülyeszd az én gyökereimet jó mélyre. Adj nekem állhatatosságot. Táplálj engem a Te szeretetben.

Elveszett voltam, Uram. Magányos, célt tévesztett, zavarodott, és telve félelemmel. Amikor megtaláltál, Te nagy örömmel fogadtál. Sőt, meg is ünnepelted visszatérésemet! Bátorságot öntöttél belém. Köszönöm, hogy megtaláltál. Köszönöm, hogy örömmel vittél haza. Táplálj engem, Uram. Táplálj engem a Te szeretetteddel.

Segíts Uram, hogy olyan legyek, mint egy gyermek. Segíts, hogy szembe tudjak nézni korlátaimmal. Szabadíts fel engem, hogy úgy tudjak bízni, rácsodálkozni és örülni, mint egy gyermek. De segíts, kérlek, növekedni is. Maradandó, egészséges kapcsolatokra vágyom. Veled is, és másokkal is. Add, hogy olyan fává váljak, amely másoknak is menedéket tud nyújtani. Hogy olyan legyek, aki a Te szereteted igazságában van elrejtve. Ragadj meg engem a Te szeretetteddel.

Erőtlen voltam, de Te egy olyan Isten vagy, aki soha el nem múló szeretettel szeretsz. Amikor kiáltottam, Te segítségemre jöttél. Összetörted a vaskapukat. Széttörted a rácsokat. Letörted a bilincseket. Kivezetsz engem ebből a sötétségből és mélységes homályból a nappal világosságába. Köszönöm, Uram! Uram, hozz reménységet az én sötét világomba. Menny világossága, takarj be engem melegségeddel. Gyógyíts meg engem ragyogásod sugaraival. Adj nekem életet a Te szeretettedben, és taníts imádkozni: **Miatyánk**.

HÉM: É/F/ Zs (MAGAM, HPÁR/PLBKÖZ., HH)

Ráhangelődés: Az első tűz

Zs: Hivatásom lassan érlelődött. Gyermekként tetszett, hogy a plébános bácsi óriási házban élt: én is ilyet akartam, mert én panelban nőttem fel, és ott egy terrárium nagy teknősökkel - ami nagy vágyam volt akkoriban - nem fért el. Nekünk csak kicsi akváriumaink voltak. ☺ Később családot akartam négy gyermekkel. A középiskolás, egyetemista évek Budapestjén habzsolva szívtam magamba színházat, koncertet, élő hitű katolikus fiatalokkal ismerkedtem meg, átéltem, hogy szeretnek és megértenek; de újra és újra megérintett a szentségtartó körüli csend fensége vagy éppen a több száz torok hittel

kimondott egyetlen Miatyánk-jának dübörgése – mindez olyan erős vonzással, amely szelíd, szabad és ellenállhatatlan volt. Megismertem Isten sodró lendületű szerelmét, Jézus személyes hívását, és pap lettem. Hatalmas béke volt bennem, amikor eldöntöttem, hogy szemináriumba lépek, és hatalmas öröm, amikor papként egészen közel kerültem Hozzá, amint egybehívja Isten boldog családját, az Egyházat az eucharisztikus lakomában. Ehhez tettvágy társult, hogy lángra gyújtsam az emberek szeretetre szomjas szívét. Megtapasztaltam annak örömét, hogy érdemes élni, rátaláltam arra a sodró erejű szeretetre, ami mindig is vonzott, sarkallt, bátorított az önfeláldozó életre. Meggyőződésemmé vált, hogy nem elég égni: lobognom kell a rajongó szeretetben, amelynek végpontja maga az Isten.

Feri: Szüleim döntése alapján római katolikussá lettem a keresztségben. Bányász városban nőttem fel, nem volt szerencsés, hogy hittanra járattak. Két esetre emlékszem, amikor bántalom ért.

Egyszer kiállítottak a társaim elé, és azt mondták, hogy vigyék el a papok kirándulni a hittanos gyereket: így nem kerülhettem be az NDK-ba utazó cserediák-csapatba. Másodszor pedig egy megnyert iskolai verseny jogos díját nem akarták átadni. Az első esetben zavartan, megszégyenültem álltam a sok gyerek előtt, a csalódottság hatalmas volt bennem. A második esetről a haragra és a dacról emlékszem. A papokra nem emlékszem már, de ma is eszembe jutnak a rugós gombfoci meccsek, nagyon szerettem ezt a játékot. A plébánián sok játék volt, azt hiszem, ezért is szerettem ministrálni és a vasárnapi misékre járni.

A bérálás után már nem kellett misére járnom, ezért el is tűntem a templom környékéről, és csak nagy ünnepek vagy családi események alkalmával tértem be az Isten házába. Még az imákat is elfelejtettem.

Tíz év telt az életemből, mire visszatértem az Egyházba. Megnősültem, és természetesnek tűnt, hogy szentségi házasságot kötünk Évivel. Ő volt a hívő ember én csak sodródtam vele. Évi volt az, aki visszavitt a hit útjára.

Évi kezét, megismerkedésünk utáni 6. héten kértem meg, 3 hónap után volt az esküvőnk. Ezt valóban nevezhetjük tűznek, mert ez fellobbant, tűzbe hozott, és sodort magával. Amikor Évivel megismerkedtem, azonnal belém hasított, hogy ez az a lány, akit eddig kerestem. Boldogító érzés volt, hála volt bennem, hogy rátaláltam. Csak még nem voltam vele teljesen tisztában, hogy kinek legyek hálás.

Évi: Mindig is sok gyereket akartam. 14 éves koromban kaptam meg az utolsó babámat. Olthatatlan vágyat éreztem a gyerekek iránt. Bölcsődés néni akartam lenni, hogy mindig kisbabákkal foglalkozhassak. Aztán óvó néni lettem, s hogy ne tucat, ezért német nyelvű óvónő.

Életem leghőbb vágya volt, hogy megtaláljam azt a férfit, akinek gyerekeket szülhetek. Amikor végre megtaláltam, azonnal gyereket szerettem volna. Három hónap házasság után kétségbe esve kerestem fel az orvosom, hogy még mindig nem vagyok terhes. A házasságkötés boldogsága semmi

volt ahhoz képest, amit akkor éreztem, amikor megszületett első gyermekünk, és végre édesanya lettem.

Azon az éjszakán nem tudtam aludni a boldogságtól. Egész éjszaka csak dicsőítettem az Urat, és hálát adtam a gyönyörű, szép, egészséges kislányunkért. A boldogságom leírhatatlan volt, tudtam, hogy azért születtem, hogy édesanya lehessenek.

1. BIBLIAI MEGALAPOZÁS:

Jézus pedig ezt a példabeszédet mondta: "Egy embernek volt két fia. A fiatalabb azt mondta apjának: 'Apám! Add ki nekem az örökség rám eső részét!' Erre szétosztotta köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabb fiú összeszedte mindenét, elment egy távoli országba, és ott léha étellel eltékozolta vagyonát. Miután mindent elpazarolt, nagy éhínség támadt azon a vidéken, és nélkülözni kezdett. Erre... magába szállt, és azt mondta: 'Apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én meg itt éhen halok. Fölkelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: 'Apám! Vétkeztem az ég ellen és teellened! Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be engem!' Föl is kerekedett, és elment apjához. Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta. A fiú így szólt hozzá: 'Apám! Vétkeztem az ég ellen és teellened; már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz.' Az apa azonban ezt mondta szolgáinak: 'Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! Azután hozzátok elő a hizlalt borjút, vágjátok le, együnk és vigadjunk, mert ez a fiam meghalt, és föltámadt, elveszett, és megtaláltatott.' Aztán elkezdtek vigadozni. (Lk 15,11-25)

Zs: A tékozló fiú története arról szól, hogy az Atya újra ad esélyt. Szeretetünk kezdeti lángolása, a szerelem beteljesülése, a hivatás megtalálása újra és újra megerősítésért kiált. A tékozló fiú történetében igazából az Atya a tékozló, mert neki egyedül fiai szeretete számít. Számomra életmentő az Atyának ez a tékozló szeretete. Isten megáldott szeretetének lobogásával, igazságának kristálytiszta ragyogásával, ám sokszor elég egy feszült pillanat, és máris szem elől veszítem ezt a tiszta ragyogást, egyszerre felfortyanok, és megsértek másokat. Az elmúlt héten, egy csendes estén baráti beszélgetésben szóba került, hogy az önkormányzat megszorító intézkedései nyomán egyre nehezebb körülmények között kell sokaknak dolgozniuk. Noha bátorítani s vigasztalni akartam volna - az engem ért sértések feltoluló emléke nyomán - válaszomba maró gúny, keserű kritika keveredett, sértő ítélkezéssel elegyítve. Meglepetve és szégyenkezve szembesültem a bennem sajgó sebekkel, és magamban a tékozló Atya szeretetéért fohászkoztam, hogy hangot váltsak, és saját keserűségemet is megbocsátva, keressem újra a szeretet szötte harmóniát.

Feri: A tékozló fiú elhagyja az atyai házat, és világgá megy, akárcsak én a bérmálással. Nem bekerültem az egyház vérkeringésébe, hanem ellenkezőleg kikerültem belőle, vagyis kibérmálkoztam. Elfelejtettem

Krisztust, elfelejtettem a tanítást. Sok mindenem kellett keresztül mennem, minden félét tettem, jót és rosszat vegyesen. Akárcsak a tékozló fiú.

Korán meghalt anyukám és ténylegesen is elkerültem a szülői háztól, szinte menekültem. Csalódott voltam és kiszolgáltatott, apámmal nem tudtunk egymással szót érteni. Fiatalon, 19 évesen kezdtem el önálló életemet, akkortól magamról gondoskodtam és senki óvó keze nem vigyázott rám.

Krisztus viszont visszavárt, soha el sem engedett. A páromat küldte, vele üzent, elég volt most már térj haza. Örömmel jöttem, visszatérésemet ünnepé tette az Úr, az esküvőnk volt az új kezdet.

Évi: Most egy konkrét új esélyről szeretnék beszámolni, mert az Úr minden nap új esélyt ad nekem. Mindig ugyanazokat a hibákat követem el, az életem bűnei körforgásban vannak, amivel újra és újra oda kell térdelnem az Úr elé, hogy megbocsásson.

A minap Feri megjegyezte, hogy már nem kiabálok annyit, mint előtte. Ezt direkt csinálom vagy magától jön?- kérdezte. Természetesen én szeretnék kevesebbet kiabálni és az évek óta szóló imáim, amiben türelmet kérek a Jóistentől, talán meghallgatásra talált. Imádkozom a türelemért, hálát adok érte, talán megtarthatom.

Megkaptam én is újra az esélyt, mert az Úr megbízik bennem. Elhiszi, hogy újra tudom kezdeni. Hálás vagyok a Jóistennek ezért a kegyelemért és hálás a családomnak, hogy észrevette, ami erősít engem.

2. ELSŐ SZERELMÜNK ÉS AZ ARRA ALAPOZOTT ÖSSZHANG/ÚJMISÉSKÉNT AZ ÚRRAL ÉS A KÖZÖSSÉGGEL

Zs: Újrakezdéseim alapját az Úr szerelme melletti döntés, és az ebből sarjadt biztonságérzet adta. Újmisésként egy évet tanultam még, és már nagyon vártam, hogy a 6-7 évnyi lelkipásztori ötletet, amit belénk csepegtettek, néha meg dézsával öntöttek, valahol megvalósíthassam. Káplánként erre nagyon jó lehetőséget kaptam, plébánosom támogatott ötleteim kipróbálásában. Hatalmas lendülettel láttam neki a közösség-szervezésnek. Temérdek programot szerveztem, és igyekeztem a résztvevők szívébe írni, hogy ennek a sok programnak alapját a közösen ünnepelt szentmise kell, hogy képezze. Szinte perzselt a tűz, amit Krisztus azért adott a szívembe, hogy leomoljanak az édesapák és édesanyák, szülők és gyermekek közé épült válaszfalak. Úgy éreztem, hogy a közösen ünnepelt gyerekmisék a sok családdal, hittanossal olyan közös élményt jelentenek a családoknak, ami hétről-hétre megújítja szeretetüket: mintegy kiszolgáltatja őket Isten lobogó Szentlelkének. Az elődömtől örökölt bibliaórát, cserkész-hittant és felnőtt katekumen-csoportot sikerült megtartani, később tudtunk plébános atyával új felnőtt-csoportokat szervezni, és őket is a szentmise közös ünneplésére meghívni. Sikeres programok során újabb és újabb lelkes segítőkre akadtam, akik megértették, hogy a szentmise közös ünneplés, ezért aztán egyre többen segítettek olvasni, énekelni, aktívan közreműködni. Ezek a sikerek erősítették a kapcsolatomat Jézussal, bizalommal, hálával, szárnyaló

örömmel töltöttek el. Megvalósulni láttam a közösségek közösségét, a plébániát, amely a vasárnapi szentmisében egyetlen ünneplő, baráti közösséggé ízesül. Úgy éreztem, vigyáz rám, mint egy család. Ez a nagy közösség szentmisével a szívemben biztonságérzetemmé, otthonommá vált.

Évi: Igazi család lettünk az első gyerekünk megszületése után. Kiskoromtól fogva sok gyereket szerettem volna, így aztán Anna első születésnapján Feri fülébe súgtam, talán itt lenne az ideje a következő csöppségnek.

Feri megdöbbsent, hiszen ő egyes gyerek. „Már most? Nem korai ez még? Hiszen Anna még olyan kicsi.” Nagy örömmel fogadtuk Ágikánkat, aki egy hónappal Anna második születésnapja előtt érkezett.

Ágika egy éves volt, amikor elkezdtem dolgozni az óvodában. Tele tettvággyal, megvalósítható ötletekkel, lelkesen kezdtem a munkának, amit csak a rosszmájú, féltékeny óvodavezető akadályozott. Sokszor mentem gyomorgörccsel dolgozni, mégis a gyerekek között minden gáncsoskodás jelentéktelenné vált. Ágika 4. születésnapja után nem sokkal, újabb taggal bővült a család, megszületett Adélka.

Adélka 9 hónapos volt, amikor megpályáztam és elnyertem az óvodavezető állást. Most már igazi lendülettel, akadályok nélkül építhettem az én óvodámat olyanná, amilyenné képzeltem.

A 3 gyerek mellett főállásban dolgozni, vezetőként nem volt egyszerű, emellett iskolába is jártam, szakvizsgára készültem. Nem a türelem volt a legfőbb erényem.

A szakvizsga után, ha már így belejöttem a tanulásba, jelentkeztem az egyetemre, csak közben elindult az Évike projekt.

Adélka 4 éves volt, az egyetemen pedig az első szemeszter vizsgái épp sikerültek, mikor megérkezett Évike. Évike születése előtti napon még dolgoztam. Nagyon kértem az Úrtól a kisfiút, mégis Évikét kaptunk. Kicsit csalódott voltam, hogy már megint lány, de hálás voltam, hogy egészséges.

Feri: Gyermekünk megszületésével Éviben egyre erőteljesebben fogalmazódott meg a kérés, legyünk olyan szülők, akik elviszik a gyerekeiket az Isten házába és nem elküldik őket. Házasságunk hatodik évében Évi rábeszélte arra, hogy menjünk Tahiba, Bíró Laci-féle lelkigyakorlatra, ahol a szentségi házasság volt a téma. Nagy élmény volt a számomra, kezdtem sejteni valamit. Döbbenetes volt, hogy összekötötték a házasságot, az egyházat a gyónás és szentáldozást, izgalmas volt, és egyben megnyugtató, sok kérdésre kaptam választ.

Teljesen letérdelni az Isten előtt, hangosan imádkozni, áldozni rendszeresen nagy kihívás volt számomra.

Itt kaptuk az első meghívást a hétvégébe. Nem tudtuk igent mondani, többször is visszautasítottuk, végül mégis bekerültünk a közösségbe. Az első hétvége után újra fogalmaztam Évivel való kapcsolatomat, öröm volt bennem és vágyakozás, újra hős szerelmes lettem. A közösség segítségével sikerült

közelebb kerülni Istenhez és a páromhoz. Az alapozó után a föld felett lebegtem, lebegtünk. Jó volt megélni a közösséghez való tartozást. Itt szinte mindig az Isten és a párommal való kapcsolatom a téma. Vágytam a tartalmas időtöltésre, az értékes gondolatokra, itt ez valósággá lett.

Szerencsés vagyok, hogy mindez velem történik. Külön ajándék számomra, hogy mindezt ki tudom mondani.

IMA: BOLDOG AZ AZ OTTHON... [CSALÁDOK IMAKÖNYVE, 20]

3. KEZDETI SÚRLÓDÁSAINK/ AZ ELSŐ KUDARCOK

Zs: Az első lelkipásztori szolgálattal telt év boldogsággal töltött el, sikeresnek, megbecsültnek éreztem magam, szeretve voltam és elfogadtak. Úgy gondoltam, hogy itt az ideje, hogy a szentmise köré rendeződő közösségünkbe bekapcsolódjanak azok is, akik eddig ebből kimaradtak. Második kápláni évem táján ezért feltérképeztem a plébániához csak névleg tartozó közösségeket, és elhatároztam, hogy velük is, sőt minden templomba járóval megértetem, hogy mindnyájunknak szüksége van arra, hogy élő közösségként kapcsolódjunk be a vasárnap megünneplésébe.

Ekkor azonban meglepődve tapasztaltam, hogy a tíz-húsz éves szokásokat egy füttyentésemre egyetlen közösség sem hajlandó feladni, a szimplán templomba járók pedig továbbra is szétrebbennek semmi perc alatt. Keserűem szembesültem azzal, hogy hiába magyarázom el nekik, mire gondolok, más véleményen vannak, vagy egyszerűen máshogy szokták meg. Rendszeresen kellett hétvégeként külön kisközösségeknek misézni, pedig a szemináriumban azt tanultam, hogy ezt nem szabad. Káplánként azonban ez kötelességem volt, és egyikük sem akart lemondani saját szentmiséjéről.

Harmadik kápláni évemben megkaptam az egyházmegyei ifjúsági programok szervezésének feladatát. Ebben a feladatkörben szinte folyamatosan falakba ütköztem. Mindenki külön szervezett, külön próbálkozott, és a nagy közöstől mindenki viszolygott. Én pedig egyre ingerültebb, türelmetlen, néha erőtlén és elutasított, fásult és reményvesztett lettem. Úgy éreztem, hogy mindaz, ami számomra biztonságot és boldogságot adott, szertefoszlott. A tűz kihunyini látszott.

Feri:

A kezdeti öröm, önfeledt érzések azt hittem, hogy most és mindörökké fog tartani. Tévedtem pár hónap alatt elhalványodott. Megijedtem, hogy elvesztettem a megtalált kincseket, de nem tettem érte semmit meg is lett az eredménye. Kezdték a régi beidegződések visszatérni, fogadalmaimat egyre nehezebben tudtam tartani. Közben született újabb két gyermekünk, már szinte semmire sem volt időnk. A közös minőségi idő szinte a minimumra csökkent, Évi idejét teljesen lefoglalta a hétfős család. Szomorú voltam, csalódott, hát ennyi volt csupán? Egy álom véget ért?

Évi: Feri besokallt a gyerekekből. Úgy gondolta ennyi nekünk bőven elég, már így is túl sokan vagyunk, alig férünk el az asztalnál. A gyerekek és a munka nekem olyan, mint a levegő. Évike 7 hónapos volt, amikor visszamentem dolgozni. A munkám nagyon szerettem, jól éreztem magam a közösségben. Újra pályáztam a vezetői állást és megnyertem.

A munkám és a 4 gyerek és az egyetem nagyon lekötött, feszült és türelmetlen voltam, Ferire alig maradt időm. Leterheltségemből fakadóan egészségügyi problémáim adódtak. Hamarosan azonban kiderült, hogy nem beteg vagyok, csak várandós.

A kétségbeesés és az első sokk után sok nehézség következett. Megpróbált minket az Úr: mind a kapcsolatunkat, egészségünket, mind a tűrőképességünket. Feri nagyon sokat dolgozott, én úgyszintén. Ferinek egy csúszdabalesetből kifolyólag megrepedt a gerince, 6 hétig egy műanyag fűzőben volt. Eközben anyagilag szinte teljesen padlóra kerültünk. Kétségbe voltunk esve, elkeseredve, bizonytalanságban.

Abban az évben rekord mennyiségű gyerek járt az óvodába, én pedig harmadéves voltam az egyetemen. Tűrőképességünk határán voltunk, 5. gyerekünk pedig az úton a világ felé.

Kétségbeesve, de örömmel csak annyit kértem az Úrtól: „Rendben, de akkor fiú legyen!” Fiú lett! A boldogság, amit átélhettünk a fiunk születésekor, leírhatatlan volt.

Ebben az évben végeztem az egyetemen, és azonnal otthagytam a pedagógus pályát. Fecka 8 hónapos volt, amikor elkezdtem dolgozni a könyvelőirodánkban. A falu összes pedagógusa közül nekem volt a legmagasabb iskolai végzettségem és feladtam azért, hogy a legalacsonyabb képzettségüként elkezdjek dolgozni egy olyan területen, amiről fogalmam sem volt.

4. MEGTÉRÉS, HH/ ÁLMOK HELYETT ÉLŐ KRISZTUS

Zs: Négy évnyi káplánság után, a kudarcoktól meggyötörten, repeső jókedvvel vettem tudomásul, amikor püspököm három, számomra ismeretlen falusi plébánia vezetésével bízott meg. Úgy éreztem, kijöhettek a zsákutcából, egerutat nyertem. Ugyan atyai szeretettel püspök úr mondta nekem, hogy nem kell nagy eredményeket elérnem, már az is elég, ha a gyerekek jobban szeretnek templomba járni, mégis nagy tervekkel költöztem ki új állomáshelyemre. Úgy gondoltam, most megvalósítom a templomba járókból azt a szentmise-közösséget, amely boldog, hogy együtt ünnepel, és amelyben én is maradéktalanul boldog lehetek.

A terep azonban teljesen ismeretlen volt, egyből félreértették a közvetlenségemet, sokallták a lendületemet, a gyerekek pedig nem akartak tudni a templomról, arról, ami engem Jézushoz vonzott. A helyzetem hónapról hónapra romlott, egyre több hibát követtem el, egyre több embert bántottam meg, sokan eltávolodtak az Egyháztól miattam. Hamarosan

elhagyottnak és magányosnak éreztem magam, ráadásul magamat tudtam hibásnak érte, és nem kértem segítséget se Istentől, se embertől.

Azt gondoltam, hogy itt helyben nekem kell változtatnom a magatartásomon, úgysem segíthet más. Nem engedtem a tékozló Atyának, hogy új kezdetet ajándékozzon nekem: magamat akartam hajamnál fogva kirángatni a mocsárból. Minthogy azonban egyre inkább bezárultam, elbizonytalanodtam, és kilátástalannak éreztem a papi hivatásom, boldogságom megvalósulását. Megkeseredő önmagamra alig ismertem rá. Nem gondoltam, hogy ilyen nagyot lehet zuhanni. Ám végül mégis elhatároztam, hogy „fölkelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: 'Apám! Vétkeztem az ég ellen és teellened! Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezze, csak béreseid közé fogadj be engem!'

Elmentem egy hónapra lelkigyakorlatra; megtapasztaltam, hogy Jézus igenis szeret, nagyon is szeret, és engem ez a szeretet betölt: akkor is ha gyenge vagyok, akkor is, ha félek, akkor is, amikor bűnös vagyok. Újra döntöttem, újrakezdek: az első helyre Őt teszem az életemben.

Azonban amikor egy hónap után hazatértem, semmi sem lett jobb körülöttem. Meg kellett tanulnom aprópénzre váltanom az újrakezdeést. Mivel ugyanúgy találok meg nem értésével és megvetésével, meg kellett tanulnom újra és újra szeretni és elfogadni magamat. Elkezdtem újra havonta gyónni, jelentkeztem Házas Hétvégére, és elhittem, Atyám minden gyengeségemben az Ő szeretetett fiának vall engem. Csak legyek annyira bátor, hogy újra és újra időt ajándékozzok Neki; hogy Ő is megajándékozhasson engem! Ettől kezdve nem plébániát, nem ilyen-olyan közösséget akartam megvalósítani, hanem Vele lenni, Benne élni. Az Ő személyes szeretete időnként újra betöltött, és mélyről zengő, inkább csak a szívben búgó énekével magához ölelt. Valami, ott belül is újra kezdődött.

Feri: A Házas Hétvégén betekintést kaptunk egy másfajta kapcsolat lehetőségére. Fontos volt számunkra a közösség, szinte mindig elmentünk a találkozókra, szeretet és bizalom vett körül minket, nagyon sok éven keresztül így tudtam megmaradni hitem és az egyház közelében.

HH-s barátaink invitálására elzarándokoltunk Medjugorjéba. Kíváncsiság, bizalom volt bennem, meg egy kis félelem, mi történik ott? A Szűzanyát kértem, hogy vezessen el engem Krisztushoz. Nem szavakkal fogalmaztam meg ezt a kérést a szívemben élt a remény. Évivel egymás kezét fogva mentünk fel a nagy hegyre, boldogan, örömmel, mert addigra már mindketten tudtuk, hogy jó helyre jöttünk. Pár nap alatt újra megtanultam, imádkozni, kinyitottam szívemet, lelkemet. Uram fogadjál el engem is, tégy engem méltóvá mindarra, amit adott nekem. A kereszt tövében értettem meg, hogy Krisztus fiaként szeret, nekem pedig gyermekeimet kell az Ő keze által átölelni.

Nagy teherrel érkeztem, éveken keresztül zavart, szinte szégyelltem, hogy öt gyerekünk van, büszkeség helyett feszélyezve éreztem magamat. A

keresztre felnézve öntötte el apai szívemet a büszkeség a hála a családomért. Bizonyosság lett számomra a teremtő Isten.

Évi: Gyerekeink nyiladozó értelme sok minden felé felnyitotta a szemünket. Feri gyakran keresett kibúvókat a mise alól, munkára és egyéb elfoglaltságokra hivatkozva. Egy beszélgetés során megkérdeztem tőle fontos-e neki gyerekeink hitélete, ilyen nevelése. Természetesen, válaszolta. - Ha fontos, velünk kell jönnöd mindig, mert később nekik is joguk lehet távol maradni a vasárnapi szentmisétől - válaszoltam neki.

Közös szentmisére járásunk ide datálódhat, de az igazi élő egyházat a HH-ban tapasztaltuk meg. A HH-s közösségtől lett a családuk is igazi közösséggé.

Karizmatikus lévén mindig szerettem volna valami jó kis megtérős históriát, valami ütős történetet, amit majd elő lehet adni. Igazából ezt nem kaptam meg, csak egy stabil, vagy néha meg-megrendülő hitet. Életem legbiztosabb pontja Isten szeretete, ezen keresztül a családom, gyerekeink és a közösségünk.

IMA: SZENT RITA-LITÁNIA [CSALÁDOK IMAKÖNYVE, 52]

5. HULLÁMLOVAGLÁS AZÓTA (DIALÓGUS, HÁZASÉLET, HÁZASTÁRSI IMA:

AZ ÚJRA MEGTALÁLT ÖSSZAHANG ALAPJAI)/ÉLETSZENTSÉG A PLÉBÁNIÁN

Zs: Megtérésem éjszakája kegyetlen és sötét volt. Istent sem megtaláltam, csupán éreztem, hogy ott van, és időnként átölel. Most már két éve felkapaszkodóban vagyok abból a szakadékból. Azonban továbbra is nehézséget okoz, hogy időnként unatkozom imádság közben. Sőt néha napok telnek el, hogy szinte semmit sem imádkozom. Inkább, ha lehet, még többet dolgozom, állandóan lekötnek a feladataim. A hitoktatás továbbra is kiváló lakmusz papír számomra: ha ugyanis nem imádkozom, pocsék hittanórákat tartok a gyerekeknek, és minden beszóláson felkapom a vizet. Ilyenkor azért észbe kapok: nem krisztusi a viselkedésem, hullámvölgyben az életem - az újrakezdéshez megérett az idő. Egy újabb gyónás, egy hiteles találkozás a paptestvérekkel, egy házashétvégés összejövetel megint lendít a keréken. Rájöttem, hogy jót tesz a szabadság is, ha kimozdulok otthonról több mint két napra. Ha nem szorongatnak az asztalomon vagy az irodában nyüzsgő feladatok, könnyebben szánok időt Jézusra, aki - mindig megdöbbenek, de - epedve vár. A Jézussal való kapcsolat teljes emberré tesz. Amikor mélyen elkötelezett paptestvérek, keresztény családok és fiatalok között megérezem, hogy Jézus a szívemben lakik, és az Ő szeretete boldoggá tesz mindnyájunkat, akkor otthon érzem magam az életemben. Mások rosszindulata, áskálódása vagy bizalmatlansága ekkor is szomorúvá tesz, mégis, ha fel is kapom olykor a vizet, van kihez visszavonulnom, van kinél megnyugodnom. Újra kezdek szeretni az Ő szeretetével, és ilyenkor megajándékozott, szívből gondtalan és hálás vagyok.

Feri: Azt gondoltam, most már nem érhet semmi meglepetés, hiszen Isten gyermeke vagyok, tudok imádkozni, eljárak misére, áldozok. Igen ez mind fontos számomra, mert biztonságot ad az életemnek. Elbizakodott lettem, sokszor elhanyagolom az imáimat, hetek hónapok telnek el, hogy kezembe vegyem a Szentírást. Gyónásaim ritkulnak, bűneim egymásra rakódva nyomnak vissza oda, ahol igazságtalan és elviselhetetlen vagyok, bántó és sértődött. Családom, párom ilyenkor is kitart mellettem, szeretettel vesznek körül Krisztus kinyújtott kezei ők. A vasárnapi misék, áldozás az évenkénti zarándokutak mindig visszavezetnek a helyes útra, ez biztonsággal és bizalommal tölt el.

Évi: Ferivel közös életünk sok nehézséggel van kikövezve. A legnagyobb nehézségünk hasonló temperamentumunk. Ez egy valódi hullámlovaglás. Néha olyan mélyről kell visszajönnünk, ahonnan talán mások csak egy utat választanának a külön életet. Nekünk azonban mindig sikerül visszatalálnunk egymáshoz, mert ismerjük a HH alapmondatát: a szeretet döntés, döntöttünk egymás mellett 22 éve, és azóta állandóan.

A háromlábú székünk melynek egyik lába a dialógus, másik a házaselet, harmadik az ima, gyakran biceg. Hálás vagyok az Úrnak a közösségért, és a közösségnek azért, hogy az Úr útján tart.

ÉNEK: [TAIZÉ] VELED Ó, URAM, SÖTÉT ÉJÜNK NEM SÖTÉT, MERT MINT A NAPPAL FÉNYLIK AZ ÉJBEN : | |